

Q.N. 352, 70.

(X 190 4000)

II n
6955

DEO COADJUTORE

Sub

Præsidio

DN. JOHANNIS RIEMERI,

Histor. & Poës. Prof. Publ.

Disputationem Suam

De

FORTUNA

SPURIORUM,

ad d. Octobr. A. O. R. M DC LXXXIII.

Examini Eruditorum

Subjiciet

GOTTFREDUS ab HELDREICH,

Eqves Super. Lusat.

Aut. & Resp.

Qvo specimine Augusteo simul valedicet.

LEUCOPETRÆ,

Literis JOH. BRÜHLII, Ducal, & Gymnas. Typographi.

SERENISSIMO PRINCIPI AC DOMINO

DN. JOHANNI

ADOLPHO,

Duci Saxoniae, Juliae Cliviae & Montium
Landgravio Thuringiae, Marchioni Mis-
niae nec non utriusque Lusatiae, Comiti
dignitate Principali Hennebergae, Comiti
Marcae, Ravensbergae & Barby
Dynastæ in Ravenstein.

PRINCIPI AC DOMINO MEO CLEMENTISSIMO.

SERENISSIME PRINCEPS

Domine Clementissime

AD quem ire poterat inscriptio disquisitionis meae, nisi
Ad Te, Publicae felicitatis Centrum. Sic Reges ac
Principes Saevitia appellat. Et recte. Enim vero, quod
pace gaudeant tuae Provinciae, id Pietas extorsit Tua: Tu
usque in DEUM expressit amor. Quod Civitatem nostram,
inque ea inclytum Augusteum, non morbus invaserit conta-
giosus: id tuis precibus imputandum est curis. Quod vir-
tus Laribus intersit nostris, id ex tuo nobis exemplo. Nam
Regis ad exemplum totus componitur Orbis. Quod est ego
vivam ex honesta institutione: hic est mercaturam bona-
rum artium agere possim: id gratiosissimo tuo nutrimento
debeo. Equidem is tibi splendor est Magnificentia est,
qua Principes decet. Vere fruor Te Patre, cum Paren-
tem non habeam. Per Te fortunae reconcilior: quam
porro non incuso, quod Orphanum me fecerit, cum in Te,
Patre Patriae, patrem mihi reddiderit benignissimum. Re-
spice ea, quibus DEUS Tibi rependit Istud charitatis officium.
Vales: est tecum Illustrissima Domus. Excubant pro tua
Salute

Salute Vigilantissimi Ministri. Major numerus Voto-
rum Tibi à subditis. Unde & meas theses reddere potes
fortunatissimas. Igitur neminem dum habeo, quem hæc
mea industria letificet, Te appello, Dominum mihi per-
quam propitium. Prima vice in tuo Gymnasio disputo,
hocq; meum primum est disputandi specimen, Nutritio Te.
Ergo cui debeantur hæc primitiæ, nemo consulat. Tibi
soli, summo post Summum Patrono. Recipe eas & tege
Gratia & beneficio. Cum inter eos me fateor, quo-
rum virtutibus obstat res angusta domi. Quod
reliquum est, acclamo illud Senecæ: Discat fortu-
na à Te Clementiam, & sit mitissimo om-
nium Principum mitis. Servet Te DEUS seræ Po-
steritati & Saxoniam omnem Sic studia floreant, sempi-
ternæ salutis remedia.

SERENISSIMI NOMINIS TUI

Devotissimus & subjectissimus

Gottfredus ab Heldreich,

I. N. J.

§. I.

Non est contra naturam, dari liberos spurios, ex illegitimo thoro natos: quemadmodum ipsi naturæ placuit, in suis operibus indulgere aliquid imperfectioni, quod tamen non intendit, juxta canonem. *Natura semper intendit id, quod est optimum & perfectissimum.* Enim vero, quod in materia & forma, primis rerum naturalium principiis, deficit, vel excedit, in eo natura conivere videtur, non obstante, quod præter intentionem aliquid acciderit. Ita etiam Politica suis legibus multa intendit, quorum sepe evenit contrarium. Ita constitutum est legibus, non tantum divinis: juxta illud, Evæ & Adamo datum. *Crescite & multiplicamini.* Genes. I. v, 28. h. e. ut Species humana conservetur & propagetur in infinitum: sed etiam humanis: quibus unus mas & una fœmina, antegressis Ecclesiæ ritibus, illibato vivant thoro, juxta Regulam Politicorum, societatem nuptialem sic definiendum. *Societas nuptialis est conjunctio maris & fœminæ naturalis à DEO instituta, ad sobolis procreationem & mutuam adjutorium.*

§. II. Verum enim vero, dum legibus hisce interdum obstat pruritus humanus; plusque animali naturæ permittit, quam præcepto rationis, accidit, ut homo instar bestię, non tam respiciat ad obsequium præstandum legibus divinis, quam ad concupiscentiam pravam & ignem carnis. Unde libidinosa voluntatis obedientia, qua homo ruit in

Venerem illicitam & quandoq; in cestuosam. Hinc spurii nascuntur.

§. III. Quemadmodum vero natura, etiam monstris, nata si sunt, favet: Ita etiam fortuna talismodi spuriiis, quos interdum legitimis feliciores & ad consequendum virtutis splendorem aptiores esse experimur. Quare etiam monstra hæc moralia, quatenus feliciora sunt rectis, & honeste natis, per aliquot paginas ventilationi publicæ Eruditorum subjiciam, ostendens, quod multis parasangis major sepe sit salus spuriorum, quam eorum, quibus honesti fuere natales. Venia dabitur argumento, non adeo juvenili, meæq; ætati, quæ non tantum litis publicæ, sed etiam scripti hujus, Marte proprio, facit periculum. Cespitantem quippe vis superior Numinis divini, filo gratiæ ducet è Labyrintho.

§. IV. Duo sunt, quæ frontem disputationis meæ afficiunt, *fortuna videlicet & spurij*. Ubi statim monendum aliquid de significatione vocum, siquidem per fortunam hic non intelligimus fortunam confuse sic dictam, utpote quæ, accuratius loquendo, in sensu philosophico, diversimode accipitur. Aliud quippe est fortuna in sensu physico: aliud in sensu politico. Priori modo est *causa per accidens physica, in iis, quæ agunt cum electione, finis alicujus gratia*. Arist. II. Physic. t. 49. 52. & opponitur *Casui*, qui causa monstrorum est. Posteriori vero modo, quæ nostræ est considerationis, fortuna politica est, & sumitur vel pro effectu, quatenus felicitatem & infelicitatem hominibus subvenientem connotat: vel pro causa, à qua felicitas & infelicitas dependet ac dirigitur. In sensu priori, non est, quod nos moveamus: quippe tot rerum casus & exempla melius rem illustrent, quam discursus. In posteriori vero noster erit conflictus: Quo etiam se nimium fatigant Politici.

§. V. Est & alia consideratio fortunæ, per quam olim intellexere Fortunam, istam Deam, calviam, cæcam, & rotæ insisten-

insistentem: Gentilibus creditam, quæ à Romanis *Bona* fuit appellata & in nummo Antonini Getæ, dextra rotæ innixa, leva cornu copiæ tenens, expressa, de qua juvenalis: *Te facimus, fortuna, Deam cæloq; locamus.* Et de qua Martialis lib. 8. Epigr: 66. Item & Natales Comes lib: 4. c. 9. p. 338. multa faciunt verba. Ne vero sensum significationis meæ dimittam, declarandum est, quo gradu ea fortuna interpretanda & qui sensus apud Christianos obtineat.

§. VI. Multæ quidem Sectæ, quoad fortunam, surrexerunt, inter quas famosæ fuerunt Stoica & Epicurea: quarum altera fortunam ad fati necessitatem; altera ad fortuitum & cæcum casum redegit. Utraq; inter Christianos nacta est Patronum. Enim vero Epicuream Philosophiam egregie exornavit Petrus Gassendus, Præsul Ecclesiæ Diniensis, in Gallia. Ea tamen modestia & Religionis pietate, ut quoad nervum à Magistro plane defecerit: qui omnem DEI providentiam, circa res humanas, conatus est evertere. Quare Gassendus hanc quæstionem: *Num Deus speciali cura humanum genus regat*, studio defectionis, dimitit. Stoicam Philosophiam Lipsius commendavit, lumen illud inter eruditos sui seculi: quare & in manuductione sua, quam præmisit Philosophiæ Stoicæ, id agit, ut hoc philosophandi genus Orbi Christiano commendet. Ast, quæ mens ipsi circa hanc Philosophiam fuerit, in Tractatu de Constantiâ, lib. I. c. 20, id ostendit per discrimen, quod aperte facit inter *Fatum Stoicum & Christianum.* Quanquam illud mihi non placeat, quod capite antecedenti 18. eos excuset, qui de Fati necessitate aliquid scripsissent: *potius in verbis scribendi sive disserendi calore effusis, quam in ipsâ re & sensu, meruisse censuram.* *Habere sermones siquid improvidi, nihil tamen impii, & apud æquos interpretes haud longe abesse à vero.*

§. Non procul ab his abest Gramondus Histor: Gallic: Lib.

Lib. XIII. p. 600. *Reges & Regna in ludibrium fortunæ dati esse. Item: Inter Hispanos & Gallos ire & redire belli æstum pro libidine recipiantois fortunæ,*

§. VII. Deus est, qui res nostras regit. Qui quoq; omnis fortunæ nostræ arbiter & moderator. Unde per fortunam nihil à DEO distincti aut adversi intelligendum esse patet. Quamvis non negem homini etiam aliquid relictum esse, quod, DEO permittente, ad suam fortunam possit contribuere. Quo in significato spuris fortunam competere assero.

§. VIII. Altera pars tituli, meæ disputationis, vox *spurius* est, quæ simul quoq; à diversa significatione liberanda. Variam ea apud varios fortitur etymologiam. Græci deducunt spurium ἀπὸ τῆς σπόρας h. e. à semine, ideo, quod nihil habeat à Patre, nisi semen. Itali vocant spurium, Bastardo, nato di meretrice. Ein Bastart oder Banckhart/ forte quod non strato semper lecto, sed super duro interdum scamno concipiantur, vel ein unehlig gebohren Huren-Kind. Modestinus tradit, spurij nomen inde deduci, παρὰ τὴν σπῶραν, h. e. à satione, quemadmodum, & ista prior, ἀπὸ τῆς σπόρας: sed nimis videtur generalis esse: cum utraq; derivatio etiam legitimis possit convenire. Idcirco multi existimarunt, σποράδην, legendum esse, i. e. sparsim conceptos & ex collectio semine editos, unde & Sporades Insulæ dictæ, quas in Institutionibus suis animadvertit Theophilus. Et secuti sunt recentiores. Aliter tamen hujus verbi origo à Plutarcho gravissimo & locupletissimo autore relata est: tradidit enim is in *Problem*: prænomena apud Romanos primis tantum literis notari solita, una, duabus, aut tribus, ut T. Titium, G N. Gneum, SER. Servium. C. Cajum, eodemq; modo Sp. spurium, quod prænomen erat, designasse, usos tunc etiam eos, qui sine Patre essent, qui græce ἀπάτωρες dicuntur: quia Patrem certum non norunt, aut etiam orbatos Parente, disjunctis literis,

literis, S. P. significari, i. e. Sine Patre. Cui non dispar illud: cui S. P. V. R. Senatus Populusve Romanus pater est. Quo cum illud Satyrici coincidit: Cui pater est populus. Quæ nota cum parum ab illa spurii differat, hoc errore deinde factum esse, ut spurii sine Patre dicerentur. Et hæc Plutarchi sententia, tametsi nostris, Modestino & Justiniano sit contraria, eo tamen probabilior videtur, quod plures apud veteres eo spurii nomine appellatos legimus, quos tamen constat legitimis fuisse natalibus ortos. Livius lib: 2. Duos tamen cum eo nomine pudor tenuit viros, Spurium Laertium, ac Titum Heminium, ambos claros genere & virtute. Idem cum dicit: narrat de Cassio quodam, Spurium Cassium filium jure patriæ potestatis nocatum, eo, quod dum Trib: pleb: esset, legem Agrariam tulisset. De quo & meminit Valer: Lib: v. cap. 8. Et tamen scimus, patriam hanc potestatem ad solos justos & legitimos parentes pertinuisse.

§. ix. Possem & alios hoc nomine recensere, qui & honestissimi viri fuere & maximis dignitatibus decorati, ut Spurium Furium, Spurium Carviliam, & plures alios, qui ab Historicis summa cum laude memorantur. Quo recte constat, longe aliter id verbum à Veteribus fuisse usurpatum, quam Juris Consulti nostri tradiderint, cum apud Ciceronem, Livium, & alios ejus ætatis viros, ubi de Spurio fit mentio, id loco prænominis accipi solitum.

§. x. Sumpserunt autem nostri fortasse hanc Etymologiam à Græcis & Oratoribus quibusdam recentioribus, quos irridet in prædicto loco Plutarchus: addens, illud quoq; absurdum esse, quod dicebant aliqui: Sabinos muliebria pudenda, *sporion*, appellasse, unde & eos, qui legitime nati non essent, spurios, veluti contumeliæ causa vocatos. Suo loco linquimus nominis etymologiam, à Græco σπείρειν quod Spurii felici ad prolem suscipiendam editi sint auspicio, atq; ad liberos precreandos quam maxime idonei habeantur,

B

beantur,

beantur. Hodie tamen hæc nova significatio invaluit, ut spurium dicamus, quicquid non sincerum & legitimum est: Sic spurii versus apud Grammaticos. Spuria cogitatio, apud Philosophos. Quo sensu animi fœtum, h. e. scriptum alienæ autoritatis *spurium scriptum* appellare solemus: ut Aufonius de Aristarcho: *Quiq; notas spuriiis versibus apposuit: quod tamen non proprie sed improprie seu metaphorice est intelligendum.*

§. xi. Interim quicquid sit de Symbolis hisce Grammaticorum; rem tamen non exhaustiunt, & verum de spuriiis sensum suppeditant. Consulendi sunt Autores, qui rem, non nudum nomen expediunt.

§. In genere spurius definitur, quod sit persona ex injusto matrimonio facta. Ast omnes non una opinione tenentur Scriptores: quoniam spuriorum non una est conditio: Cum Spurius passim apud autores nihil aliud est, quam illegitimus partus, ex adulterio natus. Sive, ut supra dictum, qui eum patrem habet, quem habere non debet. Cui voci analogum est, nothus, *νόθος*, Græcis. Secundum Suidam ex particula *νο*, habente vim privandi: & nomine *θεῖος*: ut ita dicatur, quasi *ἐσπερημένον τὸ θεῖον, τῆς ἐξεννόμης γάμου γεννήσεσθαι*. Secundum Etymologum ab *ονῶ* quod est *μέμφομαι* & *βλάπτω* fieri ait, *ονοτ* & abjiciendo, *ο* vertendoq; T in θ, dici *νόθον*. Scap. L. N, p. 1103, ut nothus sit, natus ex uxore non legitima. Vel ut Isidorus lib. IX. c. 5, deducit. *Qui de Patre nobili & matre ignobili gignitur, tanquam ex concubina. Deficit nomen in Latinitate. Quare Palatius spurium notho opponit, dicens: Notho contrarius est spurius, qui de matre nobili & Patre ignobili nascitur. Item Spurius patre incerto, matre vidua genitus, velut tantum spurii filius: quia muliebrem naturam Veteres spurium vocabant, veluti *ἀπὸ τῆς σπόρας* hoc est, à seminis, non patris nomine. Eos & Favonios appellare solebant antiqui: quia quædam*

quædam animalia, Favonio spiritu hausto, concipere existimabatur. Unde & Bartolus dubium movit, an puella unithoro juncta, conjecta in carcerem, aut arcem, vigiliis munitam, probari possit, unius viri. Item quid sentiendum, (Palatius obijcit) si crate ferreo genitalia mulieris quasi circumcludantur. Quale instrumentum adhuc in armamentario Decem-virorum Veneto videri fatetur, à quodam ex Carrariensibus, zelotypia quondam fatigato, constructum uxori suæ. Imo quid dubii, sin æerii quidam Dæmones suspecti fiunt, ut de Danae & aureo imbri fabulati sunt Veteres Poetæ. Forte & magica quædam præstigia offendunt, quibus de Wierus integrum tractatum edidit, *de Præstigiis Demonum*: quorum vi clausis januis, pueros fascinosos, virgines stupratas legimus. Et quid tandem, verum si sit, quod equæ Hispanicæ solo vento concipiant? de quibus Ovidius.

*Ore omnes versæ in zephyrum stant rupibus altis
Exceptantq; leves auras, & sepe sine ullis
Conjugiis, vento gravida: mirabile dictu.*

§. XII. Placet sententia Romana, quæ spurium in genere pro quolibet illegitimo accepit, perq; eum intellexit, quicquid damnatam prolem comprehendit: Qui sensus & me movit, quod disputationem meam sic inscriberem: ut non defuerit acceptio vocis specifica, spurio intellecto pro eo, qui ex muliere cuiq; exposita natus: ad instar materiam primæ, quæ omnes formas indifferenter recipit. Quomodo spurium est proles, ex diverso semine orta, & ex hominum colluvione genita, sparsimq; concepta. Propter hanc causam spurii alio nomine *Varii* appellantur, eo, quod ex vario sint semine collecti. Quare & Lampridius Helio-gabalum Varium appellat: quia natus ex meretrice.

§. XIII. Illos, qui ex personis inter se pactis, ante vel justo non tempore, post nuptias nascuntur, Pallatius incestuosos appellat.

appellat. Haud dubie cum respectu ad antiquitatem: quoniam tales sine pudoris cingulo, & forma conjugali progignantur. Olim enim noviter nuptæ cingulo, quod pudoris dicebant, & Latinis Zona audit, præcingebantur. Illud Ceston appellebatur, seu cingulum pudoris, quod discindi, fas nemini, nisi sponso erat. Exinde proverbialis metaphora: *Zonam solvere*. Id est sponsam cognoscere.

§. xiv. Nefarios vero dicit eos, qui ex affinitate vel sanguine conjunctis nascuntur, Nefarius quippe ipsi idem est: ac natus contra jus: Fas enim jus est: Nefas contra jus.

§. xv. Adulterini ex adultero coitu nomen habent.

§. xvi. Dantur & apud Pontificios *spurii sacrilegi*, qui ex Sacerdote procreati, aut ex Monacho vel Monacha, quorum numerum nemo certe experitur per annum. Nonnulli eos etiam Adulterinos nominant dicentes: *Thorum Deo dicatum non ab homine violandum aut dividendum esse*.

§. xvi. Hybridæ vocabantur antiquites, quæ ex fera & domestica sue progenita, semifera dicebantur animalia. Quemadmodum mulus ex Asina & Equo, aut canis ex venatico & gregario. Id quod & in hominem transferebant, ut Plinius scripsit de C. Antonio, Ciceronis Collega in Consulatu L. viii. c. 51. Unde & apud Italos, mulus pro spurio sepius auditur. Puto Hybridas dictos ab ὑβρίζω, insolens & protervus sum, quod verbum ad luxuriam deflectit naturalium, quæ libidine nascendi afficiuntur. Vites enim ὑβριστικὰ dicuntur, si frondibus luxuriare solent. Inde ὑβριστικὰ, festum Argivorum, quo mulieres insolentius in maritos agebant, vestibus indutæ virilibus.

§. xvii. *Scatium* apud Homerum invenio clandestino natum concubitu: ut de Bucolione: *πρεσβύτατος ἄνευ, σκόλιόν ἔγεινατο μητρ.*

§. Alia

§. XVIII. Alia vox est Spartanis, nempe *Parthenias*, qui ex ea est productus, *quæ cum nuberet, credita est virgo.*

§. XIX. Bastardus agmen claudit nominum, quæ spurio conveniunt, & pro quolibet illegitime nato vulgo usurpatur. Itaq; an approbari possit judæorum mos, apud quos uxori defuncti fratris alter frater jungitur: quiq; nascitur filius, censetur prioris conjugis. Idq; juste. Cardan. de util. ex advers. cap. L. IV. c. 18. aut, an justa sit Lacedæmoniorum consuetudo, qui uxores suas adamato adolescenti subjiciebant, filiosq; susceptos pro suis alebant. l. c. id iudicio linquimus Christianorum.

§. XX. Inter has diversas spuriorum natiuitates, jus beneficium finxit per Majestatem, quod inter partes fortunæ spuriorum prima est, ut nempe restitui possint deprevati eorum natales. Appellatur *illud legitimatio*. Quæ tamen iis tantum datur, quorum Pater & Mater, si non actu, potestate tamen conjuges fuere. Legitimationi præfunt Comites Palatini, qui Majestatis indultu, ea potestate gaudent. Quibus tamen præscriptus est modus, ne in omni casu & statu proclivis sit legitimatio: quo exulet privilegii abusus.

§. XXI. Neq; male processit ea constitutio: siquidem ipsa natura declamat pro spuris. Quid enim reatus in semine Parentum, quod illegitime contra legem politicam, disponunt? ergo ut innocentia subveniatur, triplicem modum legitimationis Potestas superior adinvenit. I. *Per subsequens matrimonium*. II. *Per oblationem curiæ*. III. *Per Rescriptum Principis superiorem non recognoscentis*. primus modus, qui fit, *per subsequens matrimonium*, tantam vim habet ut legitimatus habeatur pro legitimo, & filium naturalem legitimum excludat, si legitimi natiuitatem legitimatio præcesserit: quia alteri jus quæsitum auferre nequimus. Huic annectit Palatius egregiam quæstionem: *an Regis Primo genitus, natus, antequam pa-*

rens occuparet Regnum, praeferatur filio nato, post usurpatum Regnum?
Cui gladius potius quam calamus responderet. Quæstio-
nem non decidit. Negativam tamen approbare videtur,
quoniam satis esse dicit, quod Artaphernes frater Darii, Regis Persarum
inter duos nepotes suos, Artamenem primogenitum Darii, natum tamen an-
te Regnum adeptum, per Patrem; & Xerxem secundo genitum, natum, pa-
tre Rege existente, statuit, ut scilicet ipse Xerxes Artameni fratri praelatus
fuisset in Regno.

§. XXII. Oblatio curiæ legaliter legitimat. Nec minor
est antecedenti. Interest enim publicæ felicitatis. Obla-
tio tamen iusta esse debet, nec citra casum necessitatis. De
quo Jephtha nobis est speculum, qui æq; contra leges natus:
vocatus tamen Rex à Patria, quem antea nolebant civem:
Veni, & esto Princeps noster, & pugna contra filios Ammon. Item Ar-
nulphus postea Imperator, cum à Carolomanno Patre Ba-
variæ oblatus esset Regno.

§. XXIII. Tertius legitimandi modus nascitur ex re-
scripto Principis, superiorem non agnoscentis: puta Imperatoris, Pon-
tificis aut Regis. Cui quæstio se insinuat: *an Comites Palatini
propriis suis spurios legitimare possint?* quod negat Harprechtus.
Quamvis enim legitimatio voluntariæ jurisdictionis actus,
tamen cognitionem desiderat, causæ ergo. Et qui talem
desiderant, non expediuntur per Magistratum in propria
causa. Alias enim, si sic esset, Comes, si proprium spurium
legitimare posset, invitaretur sua arte, ad delinquendum,
illicita Venere. Accedit & textus: *Ubi, dum soli Regi legitiman-
di datur potestas, ad alios non extendenda.* Huc usq; de fortuna &
spuriis. Nunc etiam de fortuna spuriorum.

§. XXIV. Placet mihi hac in consideratione, illud So-
phoclis, apud Stobæum serm: 196. *Nothus, seu naturalis, se
probus est æq; ut legitime natus valet.* Apud Tartaros spurii & le-
gitimi pares. H. Grot. de I. B. & P. p. 139. *Omne utile inge-
nuam*

nuam habet naturam. Arida seminatio sepe vincit pin-
guem terram. Interdum & nothi legitimis præstantiores.
Exinde Germanorum proverbium: *Je grösser Huren-Kind/
ie besser Glücke.*

§. xxv. Vexata quæstio etiam minus eruditis non
ignota: *Cur spurii plerumq; legitimis præstantiores evadant?* Forte
compensat natura, quod abstulit lex. Idq; peculiaris natu-
ræ providentia censetur, ut indueret virtutibus, quos hære-
ditate & familia nobilitateq; exuturum erat summum jus.
Accedit major amoris vis, quam feminis inter illegitime
cœeuntes. Certum est, majora & excellentiora produci
ingenia, cum non ex conjugii consuetudine: sed flagrantis
amoris cupidine, majoriq; voluptate mas & fœmina copu-
lantur. Quam raro gibbosa, clauda, vel cæca videntur
corpora, cum mulier ex adultero concipit vel amasio. Ma-
gis vero venusta, pulcra, speciosa. *Famulatrix enim natura, in-
quit nofter, cujus officium in generatione est obsequium, ea conglutinat
organa, quæ in formagraphia Phantasiæ generantis expressa sunt.* Nec
datum naturanti, vel moventi naturæ, motæ, vel naturatæ
lineamenta transcendere.

§. xxvi. Imo, præter naturam & ingenium, etiam
fortuna succurrit, utpote quæ ab orbis incunabulis impuro-
rum natalium fuit moderatrix. Hæc tamen non asserimus
in universali: Siquidem non omnibus spuriiis datum fuit,
Corinthum adire: quandoquidem non nullos ab ea fortu-
næ lege vidimus exceptos. Sic apud Athenienses, nothos
olim à censu & aliis civilibus muneribus exceptos; nec in
gente adscriptos, legimus. Palat. L. VIII. c. §. 22. apud
Suevos, Gothos & Norwegios, nemini spuriorum olim li-
cuit versari inter honestos. Mag. L. XIII. c. 6. apud Persas
vero nefas, spurium obtinere Regnum, si legitimus adsit.
Plutar: in Æmil.

§. XXVII

§. xxvii. Veneti spurios plane excludunt, ut ne quovis tempore, etsi natalibus restituti, in Nobilium numerum cooptari possint, habeantur pro legitimis. vid: Statut: Venet. Nobil. L. IV. c. 29. Et quamvis olim per subsequens matrimonium legitimated fuerint, haec tamen id non amplius valuit. Prætereaq; bis correctæ sunt ista statuta, non tantum Anno 1418. sub 29. Mart. die. Sed etiam Anno 1617. d. 21. Quibus pleno concilio cautum, ne ulli spurii ad Feuda & Fide commissa admittantur: quamvis legitimated. Permittuntur vero ipsis bona & munera publica: ut sunt: Notariorum, Cancellariæ, Vicariatus, Affessoria &c.

§. xxviii. Nec tolerantur Nothi apud Venetos, inter Doctores. Quare etiam Palatius redarguit Pataviam Academiam, quod in ea multos spurios Laureatos, hoc est, Doctores promotos viderit. l. c. Quam legem Bononiensis acrius observat: non obstante, quod in ea republ. illegitimi cum legitimis pergant. Constitutum tamen est in ordine Doctorum, ne ullus nothus unquam recipiatur, in Doctorum concilium. Fuere, qui istam legem sepius conati sunt violare: sed frustra. Nescio vero, an idem probari possit de Collegio Cardinalium, eo, quod Alexander VII. Pontifex, ab Hispaniarum Rege rogatus, ut Johannem Austriacum Philippi nothum crearet Cardinalem, lepide responderit: *non posse: quia in Cardinalium collegium nunquam adsciti fuerint bastardi, in Pontificum vero licere.* Quod tamen falsum esse ait Palat: c. 6. quia Clemens VII. dum sibi adversum in creatione, Cardinalem Mantuanum, haberet, forte ex dissimulatione invidiae alloquentem & eo tempore horologium pulsaret, quod Cardinalis secum in marsupio ferebat, redarguit, dicens: nil mirum à vobis pendere tintinnabula, mulorum cum sint.

§. xxix. Ita Mediolani servatum, ut nec Jasonem I. Consul-

Consultorum Principem, ullo fuerint profecuti privilegio. Palat: L. VIII. c. 5. 24. Ejusdem Jasonis paterno in elogio lepidum legitur legatum: *Relinquam filio meo mulo, mulam.* Galli, & non nulli Germanorum certa insignia ad discernendos spurios à legitimis, invenerunt, scilicet, adjecta transversæ lineæ nota; quæ injustorum natalium judicium. Palæot. c. 60.

§. xxx. Sic & alias miserias sunt experti spurii. Margarita Comitissa, Flandriæ, æv virago, nullis meritis, precibus aut muneribus impetrare potuit, ut Balduinum spurium, designarent successorem. *Æmil: l. 7.* Quod & virtus Albertii Landgravii Thuringiæ consequi non potuit, dum subditi Apizium illegitime natum, respuerent, nec pro legitimo hærede agnoscere vellent. *Ricc: in Chron: Reimundus Gothorum & Suecorum nothus, quamvis per subsequens matrimonium legitimatus, Regniq; hæres testamento declaratus: nunquam tamen à subditis nactus obsequium. Mag: L. XVIII. c. 6.* Hiempfali à Jugurtha structas technas: & iterum, Talionis jure, Ingurtam à Numidis desertum, retulit Salustius.

§. xxxi. Quid, quod de spuriis interdum nihil fidi & candidi sperare possit Respubl: Immanitatis exemplum spurius Abimelech posteris ostendit Judic. ix. qui regnandi cupidine incensus, septuaginta fratres uno in lapide trucidavit. Phraates proprium genitorem occulte interfecit, ut Regno potiretur. Sabell: l. I. Henricus II. nothus Alphonsi XI, Petrum, legitimum Regni hæredem obtruncavit, in vaso Regno.

§. xxxii. Interim negari non potest, quod fortuna spuriorum plerumq; secunda, adeo ut ea felicitas in Historia multam faciat paginam. Nec indigni spurii summa sepe fortuna. Unde cunq; homines nascuntur, si vitia pa-

C

rentum

rentum non sectentur & Deum recte colant, honesti & salvifunt. *De vitiis parentum non erubescamus. Sed unum illud quaeramus & amplectamur, virtutem videlicet.* Chrysoft: hom: 3. in Matth: Semen ex qualicunq; homine, Dei creatura est, & eo male utentibus, male erit. Sicut bonus filius adulterorum nulla est defensio adulterii: sic malus filius conjugatorum nullum est crimen nuptiarum.

§, xxxiii. Non dubium est providentiam Dei sic statuere, de legitimis æq; ac illegitimis; Cum nulla per omnem orbem dignitas, qua simul illegitimi non sint potiti. Refert Palæotus, magnum catalogum illegitime natorum, quo multi maximarum dignitatum spurii ad seriem alphabeti exhibentur. Quem Catalogum insigniter auxit *Palatius*, in allegata Monarchia Occidentali. qui Autor consulendus.

§. xxxiv. Melior fuisset ordo, si numerum spuriorum ad classes dignitatum revocasset. Ita statim videre liceret, quinam Imperatores nothi. Ita in hac dignitate spurii fuerunt *Alexander Severus, Aurelianus, Arnulphus ex genere Caroli M. Constantinus magnus*, quem tamen Cluverus pro legitimo defendit. Forte ex erroris suspicione. Quia Constantinus Spurium suscepit ex Minervina, quem appellavit Crispum: quemq; propter raras virtutes a deo amavit, ut eum Cæsaris titulo ornaret. Zosim. §. 8. Item *Heliogabalus, Galerius Maxim.*

§. xxxv. Regiæ dignitati spurii præfuerunt plures, Ex Sacris. Abimelech, Rex Sichemitarum. Amalec, à quo gens Amalecitarum in Idumæa. Jephtha. Salomon & alii. Ex civili historia, catalogus major, quam hic potest recenseri. Inter Anglos Reges Adestanus notatur, qui ex Eduardo & Epina rustica, inter venandum genitus. Inter antiquos, M. Alexander, quem non Philippo sed Regi Hatabano

Hatabano ex matre Olympiade natales debere, dicunt. Arnoldus Rex Britannia. Artaxerxes, Rex Persarum. Clodoveus, Rex primus Francorum. Quemadmodum Romulus Rex primus Romanorum. Darius. Entius, Rex Sardinia. Ferdinandus, Rex Neapolitanus, ex Alfonso, Rege Aragonia. Manfredus, Rex Neapolitanus. Henricus, Rex Hispania. Henricus & Tancredus, Reges Sicilia. Jacobus Rex Cypri. Ludovicus & Thedibertus, Reges Francorum. Raimirus, Rex Aragonia. Sigisbertus, Normandia Rex. Et citra hos alii, plures.

§. xxxvi. Duces vix numerari possunt, qui natalibus impuri, leges offendunt. Inter quos notissimi: Alexander Mediceus, Dux Florentia. Borfus Dux Ferraria. Johannes Austriacus, Caroli V. Notus. Sed manum de tabula.

§. xxxvii. Neq; Papali titulo nothi defuere. Damasus ipse Papa scribit. *Osius Papa, fuit filius Stephani subdiaconi. Bonifacius Papa fuit, filius Iucundi Presbyteri. Felix Papa, filius Felicis Presbyteri, de titulo fasciola. Agapitus, Papa, filius Gordiani Presbyteri. Theodorus, Papa, filius Theodori Episcopi de civitate Hierosolyma. Sylverius, Papa, filius Sylverii Episcopi Roma. Deus dedit.* Complures etiam alii inveniuntur, qui de sacerdotibus nati, Apostolicae sedi praefuerunt. c. 5. Aut quis non alios scit? inter quos Dionysius I. Clemens VII. Johannes X. Leo V. & iterum alii.

§. xxxviii. Quid? si inter lumina eruditionis spuriorum faces quoq; canduisse ostenderem. Demosthenem, Graeciae Ciceronem, omnes fatentur nothum. Item praeter Jasonem etiam Bartholum Ictum. Christophorum Longellium, celebratissimum illum Oratorem. Gratianum, Decretorum Compilatorem. Pomponium Latum ut testis Sabellicus in eius vita ad Maurocenum. Erasmus quoq; Roterodamum inter illegitimos Palæotus refert.

§. xxxix. Imo Sanctis non defuit istæ nævus, quos inter Albinus martyr, ex incestu Patris cum filia natus. Aut sancti viri, si non ipsi spurii, injustorum tamen natalium Parentes extitere. Non injucunda est Epistola Æneæ Sylvii, inter Pontifices eruditissimi, quam de bastardo suo, recens nato, ad Sylvium Genitorem scripsit. Epist: XV. Item non sine suspitione verba Augustini sunt, cum ait: *nihil in puero meo habebam, præter peccatum.* Revocat ea Drexelius ad amussim & colligit, Augustino natum esse nothum. Quicquid sit. Viro nolumus facere injuriam: ast sanctiores impegere contra hunc carnis lapidem. Scriptura loquatur Patriarchas, Reges, sanctorumq; filios. Quorum cognitionem lectioni Historiæ comittimus: tam sacræ quam profanæ. Interea quod reliquum sit paginæ, vitis nonnullorum Spuriorum, propter amœnitates historicas, impendemus.

§. XL. Si ad Gentilium primo natiuitates volumus recurrere: non immerito Hercules, Princeps Ordinis spuriorum, primum obtinet locum: Qui natus ex Alcmena & Jove, atq; si fabulæ locus, propter fortunam in numerum Deorum collocatus. Hic tanta felicitate & fortitudine à superis beatus est, ut nemo mortalium ullo vixerit tempore, qui eo felicior fuerit, in expediendis negotiis heroicis. Dum Puer adhuc in cunabulis vagaret, duæ serpentes ad occidendum eum arreptarunt: ast fortuna talem heröem mori non concessit, sed infans fortis, manibus illas nudis contrivit. Postea cum abjecerit pueritiam, fortunam ut perpetuum Comitem habuit, ita ut quasi primo egressu leonem Nemeæum, qui ingentem in habitatoribus illius regionis intulerat damnun, & qui ob crudelitatem & laniatum omnibus progredientibus terrorem injecerat, manibus arreptum, ossa ejus perfregit, & cum leo tantæ magnitudinis

nis'effet, sibi è pelle ejus vestem paravit, quam semper po-
stea gestavit. Sicut etiam pari fortitudine hydram Lerne-
am occidit. Plura intrepide gesta lege, *in amenitat. Histor.*
G. S. quorum enumeratione se egregie delectat.

§. XLI. Non minor Theseus Atheniensium Rex, genitus
ab Ægeo, fuit. Animus erat in eo summe heroicus, ita, ut nihil
libentius audiret, quam gesta Herculis aliorumq; Heroum.
Vitam sic instituit, ut neminem læderet, vim vero inferen-
tes, ulcisci pensum haberet. Primum Periphetem Clavige-
rum, cum ab eo inhiberetur, progressuq; arceretur, con-
gressus obtruncavit, clavaq; delectatus, teli loco eam in po-
sterum semper habuit. Arcadem, qui lucta cum hospitibus
decertans, vicit, victum necavit & Danaen. Procasten
interemit, coactum, quemadmodum ille peregrinos urgere
consueverat, membra ad lecti mensuram extendere. Ille e-
nim Procastes lectum habuit in quem peregrinos posuit, & si
longiores eo, membra eminentia amputavit: si minores ex-
tendit. Nam Herculis exemplo, hunc morem in suppliciis
sceleratorum observavit Theseus, ad hæc toleranda eos adi-
gens, quæ ii aliis imposuissent. Et quamvis ipsi, Athenis, ex
veneno insidiæ struerentur; tamen, fortuna perpetuo Co-
mite, periculum effugit. Ibi namq; ad mensam sedens The-
seus cultrum Ægeo ostendit, quem statim hic agnovit & de-
jecto poculo venenoso, Theseum filium suum salutavit &
successorem constituit. Post hæc Athenienses suos à tri-
buto horribili, quod Minoi per novem annos, ob pacem ini-
tam, persolvere promiserant, auxilio Ariadnæ, Minois filia,
liberavit. Dabant enim Athenienses septem Adolescen-
tes & totidem virgines, projiciendas Minotauro. Cum ve-
ro tempus tertii tributi immineret & cives lamentarent ob
jacturam filiorum suorum, ultro Theseus se obtulit & in
Creatam ad Minotaurum proficisci promisit. Nunc ve-

ro, quis crederet hunc saluum rediturum, nisi fortunam auxiliatricem habuisset. Ast ex eo quoq; periculo innoxius evasit, ut non solum Minotaurum interfecerit, sed etiam magno cum gaudio suorum, salvus redierit. Post mortem Patris Rempublicam bene instituit, & constitutam recte administravit. Alias in omnibus suis negotiis felix fuit. Et licet exitus aliquantulum ignominiosus fuerit; attamen felicior fuit ejus memoria, post mortem. Nam in honorem Thesei sepulchrum illustre est exstructum & ossa ejus in loculum magnum, qui Miltiadi in somnis, ab aquila rostro rupem molienti, ostensus est, recondita sunt. De quo Amœn: histor: p. 52. Com. Nat. LI. VIII. c. 9.

§. XLII. Non minori felicitate atq; fortitudine bellica præditum fuisse Carolum Martellum, Matth. Theatr. Historic. p. 811. probat. Nam non solum à patre hæres omnium bonorum suorum institutus est, sed postea quoque cum posteris suis ad summum dignitatis fastigium evectus est. Citatus Autor de eo sic loquitur. Hic Carolus Martellus, invictæ virtutis vir, justitiæ ac æquitatis propugnator fuit. Licet enim ipse ex pellice prognatus, & à noverca Plectrude aliquandiu in vinculis detentus sit: tamen elapsus custodia, variis bellis dignitatem paternam recuperavit, quam Grionaldo fratri, ejusq; filio, Theobaldo, ademptam, Childericus II, Rex Galliæ, auxilio Ducis Frisiorum Radbodi, (qui jam jam baptizandus, retracto pede, maluit cum majoribus esse in inferno, quam in cælo cum Christianis.) Reginofredo concesserat: Regem deinde à nutu suo penitus suspendit. Saxones, Suevos, & Bavaros compescuit, Frisios domitos fidem Christi profiteri cœgit. Saracanorum 385. millia, qui ex Hispania in Aquitaniam ab Edone Aquitanix Duce evocati fuerant, uno prælio trucidavit, provinciaq; Edonis occupata, tot tantisq; factis promeruit, ut Galliarum
Pater

Pater diceretur. Neq; tantum in vita: sed etiam post mortem rara ejus felicitas in Posteritate fuit: Nam Pipinus ad Regiam dignitatem collocatus est, imo nativitatem Caroli M. Nepotis sui, tanquam splendida ac Lucida stella pronuntiavit.

§. XLIII. Dicens historiam Martelli, moneor recurrere ad Regem Romanorum, ex Tullo & Serva, qua nomen: accepit, natum. Hic quoq; non parum fortunæ & fortitudinis ad frenandos Etruscos habuit, quos sepiissime prælio vicit. Ab hoc Populus Romanus relatus est in censum. Transmigravit è mundo anno Regni XIV. Cyro jam universam Asiam tenente, cujus prudentiam, si historicis credere fas est, in ordinanda Republica æmulatum esse dixerim Servium. Idem primus fuit, qui signavit æs, cum antea rudi uterentur Romani, signatumq; est nota pecudum, unde & pecunia appellata. Cluverus in histor: 60.

§. XLIV. Vologesius illegitime natus Rex Parthorum fortunam quoq; Adjutricem habuit in bellis cum Romanis. Nam vivebat tempore Neronis à quo Armeniæ Rex invitis Romanis creatus erat, & habebat fratrem, qui postea expulso Regni diadema deposuit & fratri reliquit.

§. XLV. Præclare quoq; exemplum fortunati spurii, qui ad summam dignitatis gradum translatus est, invenimus in Galerio Maximino. Hic enim ex Parentibus ignobilibus & quidem illegitime profectus est. In juventute fuit Armamentarius, unde etiam nomen accepit. Postea vero ob generosum atq; excellentissimum animum & ingenium suum, Cæsar creatus est. Bellum cum Persis gerens Narsen Persarum duobus præliis fugavit. Deinde contigit quoq;, ut copias suas amiserit & vix vitam suam fuga servare potuerit. Hanc igitur Contumeliam vindicaturus noctu ex improvise castra hostilia aggressus est & vicit

cit Persas, Regis quoq; Conjugem & liberos captivos abduxit. Pace vero facta quinq; Provincias recuperavit & litem imperii Tigridem constituit. Et licet acerrimus Christianorum persecutor fuerit, tamen ipse ad agnitionem veniens, Christum professus est & mortuus. Matth. Theat: hist: p. 653.

§. XLVI. Et quid dicam de Romulo, spurio, ex Rhea Sylvia, à Marte, puto, à fatellite regio, compressa, nato. In pueritia fuit pastor & postea Rex primus Romanorum, urbem amplissimam, Romam condidit & fundamenta quartæ Monarchiæ posuit. In bello propter raptum virginum victor evasit, nec non in bellis cum multis gentibus Antemnatibus & Vejentibus victoriam reportavit. Qui & in morte magnus, præq; cæteris mortalibus fuit eximius. Dicitur enim, Livio teste, quod inter nimbos & fulgura raptus fuerit in cælum & æternitate donatus.

§. XLVII. Magna quoq; fortuna concomitavit Aurelianum Imperatorem, hic primo fuit filius Æditui, qui eum ex illegitimis nuptiis concepit, favore tamen Dei ad fastigium Imperii evectus est Romani. Hic clarus quoq; fuit arte militari & militarem disciplinam rigidissime exercuit, vicario suo scribens: *Si vis Tribunus esse, imo si vis vivere, manus militum cohibe. Nemo pullum alienum rapiat. Nemo ovem contingat, Uvam nullus auferat. Segetem nemo deterat. In hospitio caste se agat. Qui litem fecerit, vapulet &c.* Proinde clarissimas victorias adeptus est. Palmyrenos vicit, eorumq; Reginam, Zenobiam, formæ gratia, castitate, victoriis clarissimam cepit. In Triumpho duxit & Tetricum Anticæsarem. Hildebrand: p. 126.

§. XLIII. Nec his inferior fuit Arnulphus, Carolomanni Germanici, è nobili pellice filius, qui à fortuna sua & optimatibus Germanicæ suffectus est Patruo, corporis animiq;

miq; viribus enervato. Deinde, cum Nortmanni magnum regionibus ejus intulissent damnum, Arnulphus transmissit Rhenum fluvium & Nortmannos cum insultatione & derisu improperantes ad Tiliam amnem, atroci prælio devicit, vix cladis nuncium eis relinquens. Ubi & Dani, Nortmannorum præcipui, duos amiserunt Reges, Gottfridum & Sigfridum, signaq; militaria, xvi. Deinde in Longobardiam Placentiam usq; pervasit. Præterea filio suo acquirit Regnum Lothariæ. Romam deinde, ubi tum comorabatur Lambertus, Guidonis filius occupavit, accepitq; à Pontifice coronam. Adversarios ejus plectit capite. Romanos juramento ad fidelitatem sibi præstandam obstringit. Quo major ejus fortuna. Gloria celebrior. Fama splendidior: cæteris spuriiis Imperatoribus. Cluverus Epitom. Histor. 432.

§. XLIX. Prodeat adhuc Darius, cognomine Nothus, Rex Persarum, non ex legitimo matrimonio, sed è Babylonia pellice susceptus: unde etiam nothi cognomen accepit: Hic per totam vitam suam fortuna afflatus est, ut æq; inter felicissimos spurios sit numerandus. Quæ facta & quæ bella gesserit, qua ratione clavum Imperii sit adeptus, narrant passim scriptores.

§. L. Nec fortitudo solum & imperandi prudentia inter virtutes spuriorum numeranda, sed etiam eruditio, & sapientia.

§. LI. Hic, sine dubio, primum locum occupabit Salomon, de cujus sapientia multa multi scribunt. Fuit autem ut in scriptura sacra appellatur sapientissimus omnium hominum, qui unquam in hoc vixerunt mundo. Quare etiam, cum in somnis sibi à DEO data esset, petere, quid vellet, ex amore sapientiæ non divitias, nec honorem, nec mortem inimici, sed sapientiam Regnum & subditos suos

D

recte

recte gubernandi precatus est. Id quod etiam largo fœnore impetravit. Tenebat quippe universam Syriam ab, Ægypto usq; ad Euphratem. Templum pretiosissimum Deo exstruxit & multa alia prudenter & sapienter egit, de quibus sacra ubiq; personant.

§. LII. Alexander Severus, teste Gabriele Palæoto, non minus ipse eruditus, sed eruditorum insignis amasius & Patronus. Id quod in solo Ulpiano peritissimo Icto, factis superq; ostendit: quem amavit, nutrit, honoravit.

§. LIII. Natus & Erasmus Roterodamus illegitime, in parva domuncula Roterodami, civitatis Hollandiæ ad Cœmitorium: Et tamen eruditione & ingenii dotibus tam insignis, ut perennanti fama hodie adhuc inscriptis suis immortalis post mortem vivat, etsi laude vivus quoq; non caruerit. Magnatibus gratus. Virtuti non ingratus. Hinc olim, cum scripta ejus Rudolpho monstrarentur, prætulit Rudolphus illa cæteris, propter inventionis acumen, orationis puritatem, & figuras apte ceu flosculos interspersos, eoq; adeo delectatus est, ut accersito ad se Erasmo, dixerit: *In eris olim magnus, vel ut alius quidam reddidit: Tu, nisi me fallant omnia, magnus eris.* Matth: Theat: histor: p. 1015.

§. LIV. Quando oculos nostros in Homerum, Belli Trojani Scriptorem convertimus, magnam felicitatem atq; eruditionem reperimus. Hic quoq; spurius, & inter Doctores, ut Cluverus de eo refert, divina sapientia afflatus & sancto spiritu plenos, maximus extitit, qui fulgore carminum, solus appellari Poeta meruit: quamvis in eo culpatus à sapientioribus, quod narrationes rerum gestarum fœdissimis sepe fabulis conspurcaverit. Cluverus histor: p. 29.

§. LV. Et quid de fortuna ac sapientia Pomponii Læti, qui quoq; teste Sabellico, in ejus vita, ad Maurocenum, spurius

rius fuit. Hic Friderici III. tempore maxime floruit, qui adeo studuit Latinitati, ut græca attingere non auderet. Tantus fuit admirator Romanæ vetustatis, ut Christiano nomine rejecto, se dixerit Pomponium. Diem natalem Romæ sacrum habuit & Romulum coluit, seq; Dictatorem nominavit. Matth: 1015.

§. LVI. Petrus Lombardus, nativitate spurius, eruditione meruit, ut primus in Academia Parisiensi Doctor creatus fuerit. Matth: theat: histor: p. 921.

§. LVII. Gratianus, Monachus ex illegitimis nuptiis procreatus Decretorum opus, ex veterum statutis, sanctionibus & scriptis composuit; quo Juris Canonici studiosi hodie utuntur. Hoc opus Eugenius Pontifex approbavit, & in Academia publice proponi mandavit. Martin: Polon: Trith.

§. LVIII. Inæstimabilem sapientiæ thesaurum possedit & Demosthenes, spurius, utpote qui Orator excellentissimus fuit & de Patria sua meruit, ut eum post mortem inter heroes Atheniensium ponerent. Amœnit: histot: p. 716. Decreto quoq; ab Atheniensibus factum est, ut qui ex hac stirpe natus esset maximus, in Prytaneo aleretur. Basi etiam statuæ ejus Epigramma hoc adscriptum est.

Si tibi vis, animo Demosthenis, aqua, fuisset;

Non Macedum ferret Græcia victa jugum.

Matth: Theat: histor: p. 340.

§. LIX. Diximus supra inter Sanctos non defuisse spuriorum natalium Parentes. Quid, si & inter eos spurios quoq; deprehendimus: quos tamen tegere magis, quam revelare modestia jubet, ne plebeo nascatur offendiculum. Alias Laurentium, origine illegitimum, Hispanum, primo loco dignaremur: qui propter fortunam ac eruditionem

onem vocatus Diaconus & Thesaurarius Ecclesiæ Romanæ: de quo Prudentius multa & magna differit. Sed studio eam spuriorum classẽ dimittemus.

§. LX. Sunt & duo Scaligeri, fratres, illegitime nati, Patre Josepho, cujus prosapia usq; ad Principes Veronenses extenditur. Alter Criticus & Grammaticus acerrimus, Poëta excellens, Philosophus eruditissimus, Et alter in Medicina Æsculapius, cujus scripta ab eodem edita nomen per omnem posteritatem immortale reddiderunt.

§. LXI. Agmen claudat celeberrimus iste Ictus, Jason illegitime natus, apud Matth: in Theat. Histor. quem quodam tempore Ludovicus XII. Gallorum Rex auditorium ingressus inter studiosos confidens, docentem per horam, summa admiratione audiebat. Post lectionem vero sibi à latere comitem esse volebat, tecto capite, eumq; toga aurea donabat p. 78.

Et hæc sunt quæ in præsentia de Fortuna Spuriorum adducere tyro potui. Non pœniteat Te Lectorem, hæc legisse. Non enim voluntatem meam & conatum reprehendes, cum vires defint. In juventute enim & voluisse fat est. Primitiæ hæc meæ sunt. Olim meliora. Condonabis interim non, tam studio meo, quam ætati: & memento, quod is, qui nunquam male, nunquam possit bene.

Siquidem in aure tibi relinquo: Post hæc ipsum Dominum Præsidem in hoc argumento meliorem historiam scripturum,

Nonnulla miscella Præsidis.

Luxuries insignis est Oratorum, quos Vossianus pungit affectus, ut tria confiteantur dicendi genera: cum rerum classes singulae inter se communicent, & argumenta Generis Juridicialis, etiam Generis Demonstrativi & Deliberativi, & vice versa, esse possint. Hinc Genus dicendi unum agnoscere movemur.

De Schematibus verborum non est, quod dentur regule, cum ea sint accidentia naturalia. Quorum usum ab Oratione non raro removemus. In Poësi vero Statistica, in Inscriptionibus, decus omnino affundunt & gratiam scripti, majorem, quam Adamas auro.

Cum sale considerandus est locus Lutheri. Tom. II. Jenens. de Turca, si dicit: Christiani, si pugnant contra Turcam, idē faciunt, ac si contra Deū pugnarent. Medicum seu primū seu tantū invocet agrotus, quā DEO placeas?

Cui non obstat notissimum illud Forstneri ex Boccalino, ad Tacit. Satius atq; optabilius esse pro Germanis, amittere Viennam, quam non recuperare Budam.

Uni qui parcat Turco, decem occidit Christianos: Sed gentis stipitem evelli, haut bonum est Protestantibus. Script. anon. Consil. Bell.

Solū Regnū Poloniae præstat Regnis Galliae & Hispaniae. Si limam Dissertationi addere voluisssem, Manzeres

quoq; inseruiffem, Hebraeorum Spuriorum speciem peculiarem: quorum oblitus Dn. est Autor. Quærenti vero, unde sint, exponemus in discursu.

Urca ruit præceps & mundo
spargere lites
Discupit: aſt Heldreich ven-
tilat haſce theſes.
Non minor eſt ſic qui pugnat, quam for-
tior armis.

Ergo tibi felix pugna relicta fiet.

CONRADUS à POSERN, Conſil. Aul.

Ad Nobiliſſimum Dominum Re-
ſpondentem.

S In ieder kan ſein Glück ihm ſelbſten
ſchmieden; (tet ein:
Wenn er ſein Thun nur alſo rich-
Damit von ihm das Böſe ſey vermieden;
Gingegen auch/was heilig/ gut und rein/
Erkieſet wird. Dann muß Fortuna kom-
men; (ber ſpricht;
Zumahl wenn Gott den Segen drü-
Das

Das Unglück trifft den Bösen / nicht den
Grossen;

Weil ihm so nicht / wie jenem / Weis ge-
bricht.

Die Gottes-Furcht muß diese Klugheit
bringen,

Damit man recht das gute Glück
wehlt;

Das wolle sich / mein Freund ! stets umb ihn
schlingen;

Bis er nicht mehr die Lebens-Zahre
zehlt.

Tobias Heidenreich / J. U. L.
& Confil : Saxon : & P. P.

MUfarum in castris, HELDREICHI,
perge, parata
Præmia grata tibi sedulitatis erunt.

Gratulab. scribeb.

Johannes Andreas Olearius, D.

Et

44
71
6955
ET fortuna juvat spurios, qui desit Alumnis
Eusebicus? id non falsus, Amice, putas.

Johann Schieferdecker / S.

Fortiter Heldreichus dum disputat ore ro-
tundo,

Est Heros dives. Gratulor. Hector erit.

PRÆSES.

Heros hem dives! generosâ stirpe creatus
Est qui divitias animi custodit & auget
Majorum. Ditis verè cognomine dignus.
Subdubitas LECTOR? Præsentia sistito menti.
De Spuriis, ditem testatur docta loquela
Doctrinam. Res ipsa docet. Tu NUMEN adora
Mecum cunctipotens, bona porro cœpta se-
cundet.

Heros dives erit. Post seraq; secla superstes.

*Hic Fautori & Amico suo sincerum declarabat
affectum*

I. G. H.

1007

Venerem illi
nascuntur.

§. III. C
nata si sunt, f
interdum leg
splendorem
stra hæc mor
natis, per ali
subjiciam, o
fit salus spuri
tales. Venia
ætati, quæ no
Marte propri
superior Nu

§. IV. Duo
fortuna videlic
signification
ligimus fertu
us loquendo
Aliud quippe
litico. Priori
electione, finis al
tur *Casui*, qui
quæ nostræ e
tur vel pro ef
minibus sub
citas & infeli
est, quod nos
pla melius re
ro noster er
Politici.

§. V. Est
tellexere For

Hinc spurii

tiam monstris,
di spuriiis, quos
ndum virtutis
re etiam mon-
tis, & honeste
æ Eruditorum
gis major sepe
nesti fuere na-
uvenili, meæq;
n scripti hujus,
em quippe vis
Labyrintho.

meæ afficiunt,
dum aliquid de
hic non intel-
quæ, accurati-
mode accipitur.
ud in sensu po-
iis, quæ agunt cum
. 52. & opponi-
ori vero modo,
ica est, & sumi-
felicitem ho-
ausa, â qua feli-
ensu priori, non
casus & exem-
n posteriori ve-
mium fatigant

quam olim in-
cæcam, & rotæ
insisten-

